

JEANNETTE ANGELL

MADAM

ROMAN

İNGİLİZCE ASLINDAN ÇEVİREN
DİLEK ŞENDİL

Jeannette Angell
MADAM

Can Yayınları: 1631
Çağdaş Dünya Edebiyatı: 665

Madame, Jeannette Angell

© Jeannette Angell, 2006

© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2006

Bu eserin Türkçe yayın hakları Onk Ajans Ltd. Şti. aracılığıyla alınmıştır

1. basım: Haziran 2007

Yayına Hazırlayan: Seçkin Selvi

Kapak Tasarımı: Erkal Yavi

Kapak Düzeni: Semih Özcan

Dizgi: Hayriye Kaymaz

Düzeltili: Cem Çobanlı

Kapak Baskı: Çetin Ofset

İç Baskı ve Cilt: Şefik Matbaası

ISBN 978-975-07-0792-6

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33

<http://www.canyayinlari.com>

e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Jeannette Angell
MADAM

ROMAN

İngilizce aslından çeviren
DİLEK ŞENDİL

CAN YAYINLARI

**JEANNETTE ANGELL'İN
CAN YAYINLARI'NDAKİ
ÖTEKİ KİTABI**

TELEKİZ / *roman*

Jeannette Angell, 1956 yılında Fransa'nın Angers şehrinde, Fransız bir baba ile Amerikalı bir annenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Yüksek lisans öğrenimini Université Catholique de L'Ouest'te tamamladıktan sonra 21 yaşında ABD'ye gitti; Fitchburg State College'da tarih ve Lesley College'da eğitimlik konularında yüksek lisans yaptı. Yale Üniversitesi'nde İlâhiyat masterini tamamlayan Jeannette Angell, Kilise tarihi üzerine doktora yapmak için Boston Üniversitesi'ne girdiyse de, sonradan branş değiştirerek antropolojiyi seçti ve öğretim görevlisi olarak Harvard, M.I.T. ve London School of Economics gibi Amerika'nın ve İngiltere'nin önde gelen üniversitelerinde sosyoloji, tarih, din ve antropoloji dersleri vermeye başladı. 34 yaşındayken, birlikte yaşadığı erkek arkadaşı, Angell'in birikmiş paralarını alıp onu terk edince Jeannette malî sıkıntıya düştü. Gazetede "escort" kızlar arayan bir ilan yaşamını tamamen değiştirdi; para sorunlarından kurtulmak için çifte meslekte çalışmaya başladı: Gündüzleri üniversite öğretim görevlisi, geceleri telekız. İkinci işini üç yıl sonra bırakan Jeannette Angell, son on yıldır yalnızca yazarlık alanında çalışmalarını sürdürüyor. Türkçeye çevrilmemiş *Légende* (Efsane), *Wings* (Kanatlar), *Flight* (Uçuş) ve *The Illusionist* (İllüzyonist) adında dört romanı olan, çeşitli dergilere de makaleler yazan Angell'in bu kitabı, Can Yayınları tarafından yayınlanan *Telekız* adlı romanından sonra yazdığı en yeni kitabı.

Dilek Şendil, 1979'da Kadıköy Maarif Koleji'ni bitirdikten sonra üç yıl İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Amerikan Kültürü ve Edebiyatı Bölümü'nde okudu. Bugüne değin çeşitli yayınevleri için yirmiden fazla kitap çevirdi. Dilimize kazandırdığı yapıtlar arasında Maria Todorova'nın *Balkanlar'ı Tahayyül Etmek*, Richard Ford'un *Bağımsızlık Günü*, William Trevor'ın *Felicia'nın Yolculuğu*, Zvi Elpeleg'in *Filistin Ulusal Kurtuluş Hareketinin Kurucusu Hacı Emin El-Hüseynî*, Doris Lessing'in *Mara ile Dann*, Timothy Findley'nin *Ölümsüzlük ve Pilgrim*, Sue Miller'in *Aşağıdaki Dünya* adlı kitapları sayılabilir.

Peach için elbette

Yazarın Notu

Bir zamanlar telekızdım, “Peach” de mama. Burada yazanlar onun bana anlattığı öyküdür.

Öyküdeki bütün isimler, yerler ve bazı belirleyici öğeler değiştirilmiştir. Bu kitapta anlatılan bazı olayların tanığım. Ötekiler “Peach” ile başkalarının anlattıklarına dayanır.

İçindekiler

Önsöz	13
Randevu	15
Telefonda Çalışmak.....	21
Nasıl Mama Olunur.....	25
Yitimler.....	34
Baş Mamadan Ayrılış.....	37
Peach'in Evinde İlk Gece.....	46
Sayılarla Barışık Bellek.....	51
Jesse, Jesse, Jesse... ..	57
Telekız İşinin Kuralları.....	64
Boston Güzeli	73
Telekız Kabul Salonu.....	80
İçim... Dışım Jesse.....	85
Özel Sarı Sayfalar	98
Cehennemden Müşteri	106
Bir bakalım... Bunu Yaptığımı Nasıl Kanıtlarım?	113
Başka Türlü İkram İşi	122
İş ve Aile.....	133
Telefonla Sipariş	140
Bağımlılık	153
Alla	160
Mutluluğa Giden Yol.....	163

En Önemli Kişi.....	167
Bebekle Üç Ettik.....	176
Sorumluluk Üstlenmek.....	180
Tam bir Romantik	190
Kovuldun!	197
Muffy'ye Doyulmuyor.....	200
İleriye Bakmak	214
Sonsöz.....	219

Önsöz

Yaşantımın üç yılında telekızlık yaptım. Patronu ve işletmecisi kadın olan bir telekız ajansında çalıştım, üç yıl boyunca o ajansın benim için para sıkıntısına çare olmaktan öte bir anlamı vardı. İlginç ve sıkı bir deneyim yaşadım.

O yılları ele alan öykümü *Telekız* adlı anılarımda aktardım. O öyküde yanında çalıştığım mama önemli bir yer tuttuğu için o mamanın yaşamını da sizlerle paylaşmaya karar verdim. Şimdi söz Peach'te; bu onun öyküsü.

Randevu

Erkek ilk adımı attığında yarım saattir birlikte şarap içiyorlardı.

Bu arada konuşacak konular çoktan tükenmişti; adamın işinden (muhasebeciydi, dolayısıyla uzun uzadıya anlatacak bir şey yoktu) söz etmişlerdi, sonra kızınkinden (yüksek lisans öğrencisi olduğunu söylemişti ona, ne var ki size eşlik eden kadını telekız ajansından çağırđıysanız, anlattıkları doğru mu, yalan mı, asla bilemezsiniz). Erkek gözlerini kızın siyah dantel kaşkorsesinin yakasından görünen, memelerinin arasındaki boşluktan almıyordu, heyecanlandırarak kadar derindi. Soluk kesecek kadar.

Hoş, kızın sesi hoşuna gitmişti, can kulağıyla dinliyordu, başlangıçta bunu planlamamıştı oysa.

Kadehi kızın elinden aldı, usulca, nazikçe, önlerindeki cam sehpayaya koydu. Kız gülümsüyordu. Erkek onu öptüğünde, tam da beklediğı gibi, dudaklarının sıcak ve istekli olduğunu hissetti.

Kız kollarını adama dolayıp onu kendine çekti, ağzını ağzına, dudaklarını dudaklarına yapıştırdı, dilini ağzının içinde dolaştırırken ateşli, sabırsız olduğı duygusu veriyordu. Adamın kanı kaynıyordu adeta, kasıklarında yangın vardı sanki.

Yatağı uzanırken erkeğı üstüne çekti, hâlâ giyinikti, derken bacaklarını iki yana açıp yukarı kaldırarak erkeğı

iyice bedenine yapıştırmak için beline doladı. Öpücüklerine karşılık veriyor, yüzünü, boynunu öperken, bacaklarının arasında sıkışık olduğu halde telaşla giysilerini çekiştiriyordu; adamın harekete geçmesiyle birlikte kızın içindeki yangın alevlenmişti sanki. Erkek kızı öperken, göğüslerini okşamak için elini birleşen vücutlarının arasına sokarken *Benden hoşlandı besbelli*, diye geçiyordu aklından. *Baksana, nasıl da çıldırıyor benim için.*

Kız soluk soluğa erkeği üstünden itti, yatağın öbür ucuna doğru sürünerek ilerlerken yüzündeki gülümseme silinmemiştir. Bakışlarını adama dikerek ağır ağır soyunmaya koyuldu. Kaşkorseyi gizlemeye yetmeyen siyah dantel bluzu, eteği... Altında jartiyerli çoraplar vardı, adam soluğunu tuttu, apış arasının yeniden yürek gibi çarptığını hissediyordu. *Ne istediğimi biliyor bu kadın*, diye düşündü, bakışlarını, gözlerini üzerinden ayırmayan kıza yöneltti, ayağa kalktı, kemerini çözdü, haki pantolonunun fermuarını indirdi.

Kızın üstünde kaşkorseyle çoraplarından başka bir şey kalmamıştı, külot giymiyordu –*Aman Tanrım, altlarına bir şey giymemelerine dayanamam*– sonra karyolanın başucuna yaslandı, hâlâ adamı süzüyordu, bacakları da doğal olarak ikiye ayrılmıştı. Bir parmağını usulca ağzına götürdü, geri çekti; o parmağını yine yavaşça aşağı indirip vajinasına soktu.

Erkek, bu kez, *çok seksi*, diye içinden geçirdi. Gömleğini çıkardı. Gözlerini kızın vajinasından ayıramıyordu. Bazı kızların tersine kıllarını almamıştı, kapkara kıvrıkcık kılları, üstüne koyduğu narin eli, kıpırdanışı... Büyülenmişti adam.

Kıza yaklaşmak için ona doğru emekledi, fakat kız çoraplı zarif bacaklarından birini kaldırıp göğsüne dayayarak adamı durdurdu. Gözleri hâlâ erkeğinkilerle kilitlenmişti. Parmağını bir kez daha ıslatıp bu kez kendini enikonu okşamaya başladı, kalçalarını kaldırıyor, ritmik hareketler yapıyor, eline sürtüyordu, soluğu giderek hız-

lanmıştı, inlemeye bile başladı, bütün bunları yaparken bakışlarını bir an olsun adamdan uzaklaştırmadı.

Adam patladı patlayacaktı.

Kız durakladı, sonra kısık bir sesle sordu: “Beni istiyor musun?”

Oh, Tanrım, şimdiye kadar kimseyi istemediğim kadar hem de. Dudaklarını yalayarak “Evet,” diyebildi adam. “Evet, evet, seni istiyorum!”

Kızın eli başucundaki komodine uzandı. “Bunu tak,” diye fısıldarken alüminyum kâğıda sarılı paketi adamın eline tutuşturdu. Adam biraz beceriksizce de olsa söyle-neni yaptı, onu seyrederken kız kendini okşamayı sürdürüyordu; *bu kız benden bir adım ileride,* diye düşündü. Neyse ki sonunda başarmıştı prezervatifi takmayı, kız da adamın göğsüne dayadığı bacağına yavaşça –çok ama çok ağır hareketlerle– çekiyordu, sonra yana uzattı, kollarını kaldırıp açarak adamı kendine doğru sertçe çekti.

Bir an için yolunu bulamamıştı adam, erkeklik organını eline almakta buldu çareyi, sonra kızın içine kaydı, hızla, olanca gücüyle, kız inliyordu. Adamın yüzünü, boynunu, kulaklarını öpücüklere boğdu önce... sonra kulağını ısırды, canı yanmıştı adamın, soluğunu tuttu, kızsaa, “Harikasın...” diye fısıldamakla yetindi, başını geriye yaslamadan, sonunda gözlerini yumup adamlarla birlikte hareket edip inlemeye başlamadan önce.

Kız iyice gevşemişti, istekliydi, dayanılmazdı. Adam erkeklik organını içine sokup çıkardı, defalarca, giderek alevlenen yangını hissediyordu, yalnızca kasıkları değil-di yanan, ansızın, beklenmedik bir anda yangın bütün vücuduna sıçrayıvermişti –Tanrım, dedi içinden, *Yanıyorum*– ve püskürdü, tekrar tekrar, dalgalar, yangını söndürmek istercesine sanki başından aşağı iniyordu, peş peşe, tükendi ansızın, yorgun düştü, boşalmıştı.

Diğerlerinin yaptığı gibi bu kız ona acele ettirmemişti. Bitince adamın altından sıyrılarak kalktı, banyoya koştu. Az sonra akan suyun sesi geliyordu adamın kula-

ğına, birkaç dakika sonra geri geldiğinde kızın elinde sabunlanma bezi vardı.

Hiçbir şey söylemeden adamı sırtüstü yatırdı, prezervatifi çıkarıp vücudunu silmeye koyuldu. Tıpkı kız gibi bez de yumuşacık ve ıslaktı. Silmeyi bitirince adamın yanına yattı, başını göğsüne dayadı, parmaklarını gövdesinde dolaştırarak onu okşadı.

Adam bambaşka bir dünyaya gitmişti. Bir çiftlik evindeydi, yanında bir de kuyu vardı, kızın yanı başındaki sıcaklığının, okşayan parmaklarının etkisiyle uyku haline geçerken bir gece önce gördüğü düşü yaşıyordu adeta.

Telefon çaldı.

Yerinden sıçrayarak uyandı adam, otel odasında olduğunu fark etti, yanında bir kadın vardı, telefon kulakları sağır edercesine çalıyordu. Onun odasıydı burası, telefonu o açmalıydı. *Tanrım, nasıl da cırlıyor!* Sonunda “Alo?” demek geldi aklına.

Arayan kişi hem kibar hem de neşeli bir sesle, “Craig, selam, ben Peach,” diyordu.

Adam yatağın kenarına doğru yuvarlanıp oturdu. “Selam, Peach.”

“Onunla konuşabilir miyim?”

“Tabii.” Kız hemen yanındaydı, ahizeyi uzattı. Rahat bir tavırla, “Merhaba, Peach,” dedikten sonra söylenenleri dinledi. “Evet, çok hoşuma gitti.” Bunu söylerken uzanıp adamın elini tutarak göz kırptı. “Bir daha ararsa, onu görmek isterim.” Kısa bir suskunluk daha. “Peki, sağ ol, Peach. Görüşürüz.”

Kız ahizeyi yerine koyduktan sonra kollarını adama dolayıp onu öpmeye koyuldu. Bu da alışıldık bir davranış değildi. Tatlı bir dille, “Harika vakit geçirdim,” diyordu.

“Laf olsun diye mi söylüyorsun?” *Herhalde herkese aynıısını söylüyordur. Yine de benden hoşlandığını hissediyorum.*

“Hayır,” yanıtı geldi kızdan. “Doğru olduğu için.”

Yanından uzaklaştı, eteğiyle bluzunu giydi, erkek o anda kızın üzerinden başka bir şey çıkarmadığını irkile- rek fark etti. Öteki kızlar ilk beş dakikada çırlıçıplak kalır, yine de onu bu kız gibi avuçlarının içine alamazlar- dı. *Bu biraz utanç verici olacak*, dedi içinden. *İşte gidi- yor...neydi?*

“Şey,” diye geveledi, “Seni bir daha görmek ...”

Kızın parmakları uzun ve şimdi dağınık kızıl saçla- rındaydı. “Ben de,” dedi, hoş bir tavırla.

“Ama...” *Söylesene, hadi.* “Şey... Afedersin, adını unuttum da.”

Kızın bunu gülerek, daha doğrusu yüzüne bir anda yayılan gülümsemeye karşılmasına şaşırılmıştı. “Sorun değil,” diyordu. “Bazen ben de unuturum.” Siyah ceketini üzerine giymiş, içinden prezervatifi çıkardığı ufak, siyah çantasını komodinin üzerinden eline almıştı. Ada- mın oturduğu yere geldi, başına bir öpücük kondurur- ken, “Tia,” dedi, “Adım Tia.”

“Tia,” diye yineledi adam. Adı ona yakışıyor. Belki de İtalyandır.

Kız ona bir öpücük daha verdi. “Gitmem gerek,” dedi. “Peach’i aradığında beni iste.”

“Öyle yapacağım.”

Kız kapıya yöneldi, derken ansızın döndü, hızla geri geldi, yatağa doğru eğildi, adamın dudaklarına yapışıp ateşli bir havada öptü. Kızların çoğu böyle yapmazdı, hem de giderayak; bu meslektekilerin cinsel birleşme sonrasında takındıkları tutum rahatsız ederdi adamı. “Arayı açma,” diye fısıldıyordu kız, “Yakında ara.”

Tam ağzını açacaktı ki boğazı kurudu, genzini kaşı- dıktan sonra, “Arayacağım,” diyebildi. “Arayacağım.”

Odadan çıkan kız kapıyı arkasından kapattı, koridor- da ilerlemeye koyuldu. Asansörü beklerken parmaklarını bir kez daha saçlarına götürdü, eteğini düzeltti. Lobiye indiğinde sakin, derli toplu ve hâlâ çekici görünüyordu.

Ön büronun solundaki telefonlara doğru ilerledi,

ceketinin cebindeki bozuklukları atarak numaramı çevirdi. “Peach? Benim, Jeannette, çıktım.”

“Güzel.” Bir çırpıda o gece kız isteyebilecek müşterileri aklımdan geçirdim. “Bu gece bir iş daha ister misin?”

Otel lobisindeki kadından esneme sesi geldi. “İstemem aslında. Düzenli müşterilerden biri olmadıkça. Okumam gereken notlar var da.”

“İyi o zaman,” dedim. Tam o sırada başka biri arıyordu. “Dinle, güzelim, eve gidince beni ararsın, olur mu? Belki yarın öğlen yemeğe çıkarız.”

“Tabii. Sonra konuşuruz.”

Bu hattı kapatıp bekleyen çağrıya yanıt verdim. “Alo?”

“Hey, Peach, ben Crystal. Buradayım, Mark’ın yanında.”

“Çok iyi, tatlım,” derken saatime göz atmayı unuttum. “Bir saat içinde seni ararım.”

“Tamam.”

Gerindim, çevremi saran kitaplara, dergilere baktım. Kitaplar olmazsa olmaz. Yoğun bir gece olacaktı anlaşıl-
lan.

Telefonda Çalışmak

Telefon çalıyordu.

Olmadık şey değil: benim dünyamda telefon *mutlaka* çalar. İşin sıkıntısı bu. Yakındığımı sanmayın; ne de olsa yerel gazetelere ilanlar vererek beni aramalarını *isteyen* benim. Erkekleri bu numarayı çevirmeye, kızlarını görmeye, benimle tuhaf bir dostluk kurmaya kandıran yine benim. Telefon benim can simidim.

Ama bazen –arada sırada da olsa– içimden telefon sussa diye dilediğim de olur.

Bu sabah Sam’i hazırlarken yine telefon çalıyordu. Evet, ben bir mamayım, aynı zamanda da anneyim, çocuğum var. Çelişki diye görmeyin; bu benim yaşantım. Arayanın numarasına baktım, yeni müşterilerden biriydi, birkaç gündür bazı kızları gönderdiğim biri. Böyle durumlarda karşınızda Çok İyi Müşteri var demektir. “Selam, Gary.”

“Peach?” Kim olduğunu bilmeme şaşırmıştı galiba. En yeni telefon teknolojisinden haberi yok muydu, ne! Hoş, numaralarla aram hep iyi olmuştur, doğruyu söylemek gerekirse, cep telefonunun ekranında görünen numarayla onun adını şıp diye bağdaştırmıştım. “Selam, Peach, şey –dün akşam dediklerini düşünüyordum da, haklıydın, biliyor musun, tekdüzelikten kurtulmam gerek.”

Aman ne güzel. Şimdi bunu konuşmanın sırası mı?

“Kulağa iyi bir fikir gibi geliyor, Gary.” Neler söyleyecek diye beklerken, bir yandan da Sam’in ayakkabısının tekini bulmaya çalışıyordum. Diyebileceklerini az çok kestirebiliyordum ya. Müşterilerim ne zaman tekdüzelikten kurtulmak istediklerini söylediklerinde, ne iş değiştirmekten, ne tatile çıkmaktan, ne de yeni bir alışkanlık edinmekten söz ederler.

Benim müşterilerimin çok daha somut istekleri olur.

“Bak, yeni bir şey denemekle ilgili neler söylediğini biliyorsun, galiba ben de sarışınlarla düşkünüm, anlıyor musun, fakat sanırım...” Gary bir an durup derin bir soluk aldı, önemli bir noktaya parmak basacak, zorlu bir anlaşma yapacaktı sanki. “Sanırım değişikliğe hazırım.”

Gözüm saatteydi. Okul otobüsü mama filan dinlemez, çocuğu almadan gider. “Gary, buna çok sevindim. Neden beni daha sonra aramıyorsun? Bu gece yeni işe çıkacak bir kız var. Ondan hoşlanacaksın. Kız hazır olur olmaz, bağlantı kurarız.”

“Nasıl bir şey, Peach?”

İç çektim. Telefonu kolay kolay kapatmayacağını bilmem gerekirdi. “Saçları siyah, boyu 1.73, 55 kilo, 91-66-81. Bir içim su, Gary, hem de çok sevimli.”

“Adı ne?”

Hemen bir şey uydurmalıydım, “April,” dedim. “Adını yazdırır yazdırmaz, seni aramasını söyleyeceğim, uyar mı? Üniversitede okuyor. Şu anda derstedir.”

“Ya! Peki, Peach.”

Yok, öyle değil, “teşekkürler, Peach” ya da buna benzer bir şey. Ne aptalım, sabahın köründe çene çalmak için telekız ajansını arayan birinden kibarlık bekliyorum. Kaşlarımı çatarak telefona bakıp kapama düğmesine bastım. April, demiştim, değil mi, bunu unutmuyam.

Yanımda çalışan kızların çoğu uydurma adlar kullanır. Onları suçlayamam –ben de aynısını yapmıyorum?– ancak bazen bu adları akılda tutmak biraz güç

olur. Hele az önce yaptığım gibi kızlardan birini pattadan birine bağlamam gerektiğinde.

Mutfağa yaklaştığımda Sam'in çıkardığı sesler kahvaltı sofrasındaki seçeneklerden hoşlanmadığını belli ediyordu. Yiyecekleri öfkeyle sağa sola atmaya başlamasın diye hemen içeri daldım. Şimdi yapmam gereken, ne yazık ki tamamen hayal gücümün ürünü olan April'in kim olacağını bulmaktı.

Bazen çok yanlış bir meslek seçtiğimi düşünürüm.

Özellikle sabahları zor geçer. Bu saatlerde çalışmam gerekmez –iş genellikle akşama doğru ve geceleri yürütürüz– fakat telefonları açarım, açmamak sonum olabilir. Bu sabaha Gary ile konuşarak başlamak günümü berbat etmişti, ama dün daha da kötüydü. Üç gündür yağan yağmur ara vermek bilmiyordu, kocam şehir dışındaydı, Sam de bir gün önce bayıldığı kahvaltılıkları yememekte kararlıydı.

Telefonda da yeni kızlardan biri vardı, ona akıl vermemi istiyordu.

“Peach, gitmeden önce ağda yaptırayım mı, ne dersin? Bazen ağdadan sonra cildim kabarır da. Ha, bir şey daha var, sen ne dersin, *bütün* kılları aldırısam mı, yoksa kenarlarda biraz bıraksam mı?”

Enfes. Daha kahvem bile içmedim, bu kız bana kasıklarındaki kıllardan söz ediyor. Çok *umurumda* sanki.

Yok, aslında, umurumda elbet. Bu kızlara önem veririm, rahat olsunlar, kendilerini özgüvende hissetsinler diye (ağdalarıyla ilgilenmesem de) elimden geleni yaparım; ancak bu bazen biraz... Usandırıcı olur. Doğru sözcük bu, sanırım. Zor, ağır sorumluluklar yüklenen bir dadıya benzetirim kendimi.

Dadılarla aramdaki terk fark, *benim* sorumluluklarını üstlendiğim çocukların ilk bakışta can yakan, yirmili yaşlarda çıtır kızlar olması. Gerisi? Aşağı yukarı benzer diyebilirim.

Bütün bunları okuduktan sonra siz ne düşünürsünüz, bilmem, ama çoğu zaman, yaptığım iş benim hoşuma gider. Kendi işimin patronu olmayı severim. Günlerimi özgür geçirmeye bayılırım. Herkesin herkesi tanıdığı küçük sayılabilecek bir şehirde başarılı bir mama olmanın bana kazandırdığı saygınlığın tadını çıkardım uzunca bir süre. Etkinliklere, partilere, zengin çevrelere giriş kartı sağlıyordu bu bana; başkalarının birlikte görünmek istediği biri olmayı seviyordum.

Bir de gücü elde tutma konusu var elbet. Ne de olsa bu meslek erkeklere istediklerini sağlamakla ilgili, ben aracıyım, istediklerini veren ya da vermeyen kişiyim. Bazı günler bu durum çok hoşuma gidiyor.

İşte bu kitap biraz bu konuyla, biraz da hep gece yaşanan, gerçeklerden uzak yaşanan ışıltılı bir dünyada cafcıflı, başarılı biri olmanın ne anlama geldiğiyle ilgili. Yaşamım büyük ölçüde bunun üstüne kurulu çünkü. Ama, bu kitap aynı zamanda bütün bunların sonunda nasıl tükendiğimi; gece yaşantısının öteki yüzünün nasıl yıpratıcı, hatta öldürücü olabildiğini; bir anlamda, bundan nasıl sıyrıldığımı ve aynı ölçüde ama bambaşka biçimde daha doyurucu bir yaşantıya nasıl geçtiğimi dile getiriyor.

Gelgelelim onca sıkıntının arasında epey başarılı bir telekız ajansı işlettim – hâlâ da işletiyorum.

JEANNETTE ANGELL

MADAM

ROMAN

Madam, bir anlamda **Jeannette Angell**'in otobiyografik romanı *Telekız*'ın devamı sayılabilir. Bu romanın baş kişisi *Telekız*'daki mama Peach'in ta kendisi. Amerikan toplumunun en tutucu eyaletlerini kapsayan Güney'li bir ailenin iyi eğitilmiş kızı, nasıl olur da kendisine meslek olarak önce telekızlığı, sonra da telekız ajansı patronluğunu seçer? Çalıştırdığı kızların büyük çoğunluğunu üniversite öğrencilerinden seçerek, kalite çıtasını nasıl yükseltir? Peach ya da gerçek adıyla Abby, telekızların patronu olsa da, kendisi de genç, güzel bir kadın olarak hangi özlemlere, hangi hayallere yelken açar? Aşk ve cinsellikle dokunmuş bir roman olan *Madam*, mesleği gereği tanıdığı erkeklerin acıklı, ama gülünç durumlarını; kimi uyuşturucu batağına sürüklenen, kimi köşe dönmeyi amaçlayan genç kızların öykülerini yer yer hüznü, yer yer gülünç anekdotlarla aktarıyor.

KAPAK RESMİ: FRANCO ACCORNERO

ISBN 978-975-07-0792-6

9 789750 707926

<http://www.canyayinlari.com>